
BÍLÁ SOBOTA

Otázky po smyslu u mladého člověka, člověka ve středním věku, ve stáří: K čemu tady jsem? Co nebo kdo dává mému životu smysl? Potřebuje mě zde někdo?... Jsou to hodně nepříjemné otázky, před kterými leckdy raději utíkáme... Dnešní den nás zve, abychom před těmito otázkami neutekli, ale měli odvahu s nimi zůstat u Božího hrobu...

Procházeli jsme s Pánem jeho těžké chvíle: poslední večeře, Getsemanská zahrada, zatčení, odsouzení, ukřižování. Při jeho umírání se 'zatmělo slunce a nastala tma po celém kraji' (srv. Lk 23,44-45). Horší než tento mimořádný úkaz byla temnota, kterou prožívali Ježíšovi učedníci, kteří nemohli uvěřit a kteří se ze strachu rozutekli, Petr, který zapřel... Vědomí vlastního hříchu a vlastní slabosti; osamocenost, opuštěnost, nepřijetí, nepochopení; nejruznější zranění, strach ze smrti; pochybnosti z nesmyslnosti a nenaplněnosti života: Má cenu žít, milovat, namáhat se, pracovat a trpět? Proč být křesťanem, proč se snažit být dobrým, věrným...?

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Evangelium (Lk 24,1-12):

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly (ženy) ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řek-li: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám říkal, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti (učedníkům) a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, (matka) Jakubova; a ještě některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udiven nad tím, co se stalo.

➔ K Božímu slovu (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Tento úryvek obsahuje dvojí zjištění prázdného hrobu – od žen a od Petra – a dvojí zvěst, která hlásá Vzkříšeného – andělé ženám a ženy učedníkům. Pochybnost a nevíra jsou tím místem, kde se naše očekávání smrti střetává se zvěstí o novém životě: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen.“ Vědomí smrti musí dospět až ke konfrontaci s prázdným hrobem.



† Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství (z čl. 6)

Mimořádný svatý rok je tedy příležitostí, **abychom v každodenním životě prožívali milosrdenství**, kterým nás Otec od věků zahrnuje. **Nechme se během tohoto roku milosrdenství Bohem překvapovat.** Nikdy jej neunaví otevírat dokořán bránu svého srdce, aby nám opakoval, že nás má rád a že chce s námi sdílet svůj život. Církev mocně pociťuje naléhavost, s níž má zvěstovat Boží milosrdenství. Její život je autentický a věrohodný, když je milosrdenství její přesvědčivou zvěstí. Ví, že její první úkol, zejména v naší době plné velkých nadějí a silných protikladů, spočívá v uvádění všech do nesmírného tajemství Božího milosrdenství rozjímáním Kristovy tváře. Církev je povolána být jako první opravdovou svědkyní milosrdenství a vyznávat ho a žít jako jádro zjevení Ježíše Krista. Ze srdce Trojice, z nehlubšího nitra Božího tajemství, bez ustání plyne a proudí obrovská řeka milosrdenství. **Tento pramen se nikdy nevyčerpá**, ať jsou jakkoli početní ti, kdo k němu přistupují. Každý z něho může čerpat pokaždé, když potřebuje, protože **Boží milosrdenství je nekonečné**. Nakolik je jeho tajemství neprobádatelné, natolik je nevyčerpatelné i jeho bohatství. Kéž je v tomto svatém roce církev ozvěnou Božího slova, které zní mocně a přesvědčivě jako slovo a úkon odpuštění, opory, pomoci a lásky. Ať neúnavně nabízí milosrdenství a je vždy trpělivá v poskytování útěchy a odpuštění. Ať je církev hlasem každého muže a každé ženy a s důvěrou a bez ustání opakuje: **„Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, na své milosrdenství, které trvá věčně“ (Žl 25/24,6).**